

NE İÇİN VE NASIL CİHAD EDİYORUZ?

Akide ve menhec ehli miyiz?

" Allah yolunda gerektiği gibi cihad edin" Hac 78

Bismillahirrahmanirrahim..

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. O'ndan yardım diler ve O'na istiğfar ederiz. Nefislerimizin şerlerinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allahu Teala'ya sığınırız. Allahu Teala kime hidayet ederse onu saptıracak ve kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur. Allah'tan başka ilah olmadığına, tek olup ortağının bulunmadığına, Muhammed'in(Aleyhi ve Sellem) O'nun kulu ve Resulü olduğuna şهادet ederim.

"Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." (Ali İmran/102)

"Ey İnsanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve ikisinden pek çok erkek ve kadınlar meydana getiren Rabbinizden sakının. Kendisi adına birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'ın ve akrabasının haklarına riayetsizlikten de sakının. Allah, şüphesiz hepinizi görüp gözetmektedir."(Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan sakının, doğru söz söyleyin de Allah işlerinizi kendinize yararlı kılsın ve günahlarınızı size bağışlasın. Kim Allah'a ve Resulüne itaat ederse, şüphesiz büyük bir kurtuluşa ermiş olur." (Ahzab/70-71)

Allahu Teala'nın salat ve selamı O'nun kulu ve resulü, mahlukatın hayırlısı ve seçkini, vahyin emini, Allah ile kulları arasında elçi, Allah'ı en iyi bilen ve O'ndan en çok korkan, ümmetine en iyi nasihat eden, Allah'ın hükmüne en çok sabreden ve O'nun nimetlerine en çok şükreden ve Allah'a en yakın olanın üzerine olsun.

Rasulullah Sallallahu Aleyhi ve Sellem şöyle buyurur: "Ameller ancak niyetlere göredir. Herkes niyetinin karşılığını alır. Kim Allah'a ve Rasulü'ne hicret ediyorsa, hicreti onlara olur. Her kim de bir dünyalık elde etmek veya bir kadınla evlenmek için hicret ediyorsa, onun hicreti de onadır." (Buhari ve Müslim)

Bundan sonra;

Ey müminlerin mevlası ve hasbi Rabbim! Bizleri mevlaları olduğun o müminlerden eyle ve işimizi kolaylaştır. Bizleri muhlislerden, muhsinlerden, sadıklardan ve sevdiğin kullarından eyle. Sadrımızı dinine açıp, genişlet; musibetimizi dinimizde eyleme. Senin kolay kıldığını zorlaştıracak, zorlaştırdığını ise kolaylaştıracak yoktur. Ey Rabbim! Sen güzelsin, güzeli seversin. Bizi ve işimizi güzel eyle. Biz bu işimizi sana adıyoruz. Aynen Meryem'in aleyhisselam annesinin, evladını sana adadığı gibi. Bizden bu işimizi, İmran'ın hanımından Meryem'ini kabul ettiğin gibi kabul et.. "Bi Gabulin Hasena" Ya Rab! Allahumme amin.

Rabbim! Sen kalplerin sahibisin, sen kalpleri evirip çevirensin bizim, kardeşlerimizin, ümmetimizin ve ailelerimizin kalplerini razı olduğun hale çevir, razı olduğuna hidayet eyle, senin razı olduğun halden nasibi olmayan kalpleri ise bizim hayrımız yönünde evirip çevir ve bizi şerlerinden emin eyle ya hayye'l-gayyum. Rabbim! Sen kullarına hidayet edensin, biz ise hidayet edemeyiz.. Sen hidayet etmeseydin biz de hidayet bulucular olamazdık. Sen bize hidayet eyle ve ailemizi de salihlerden eyle. Rabbim, gönlümüze ferahlık ver, işimizi kolaylaştır, dillerimizdeki tutukluğu çöz ki sözlerimiz kolay anlaşılsın. Bizi birbirimize yardımcı yap. Allahumme amin.

Rabbimden, dilini kolaylaştırmasını ve bereketini artırmasını dileyerek bu basit risaleyi hazırlamak istedim. Bunun ehli olmadığım halde, bir kardeşimin ısrarlı ricası sonucunda gücüm yettiği kadar yazmaya çalıştım. Aktardıklarım yaşadığım günlerden seçtiğim bazı hatıralarımdan başkası değildir.

Yaklaşık 3 yıldır yaşanan olaylardan önce çoğu kardeşim gibi ben de ne zaman Şam diyarına gitsem "Acaba burada da Allahu Teala ümmetimizi izzetli, düşmanlarımızı ise zelil hale getirecek, ümmetimizi bu baas zulmü ve bataklığından kurtaracak bir cihadı nasip eyler mi?" diye düşünür, hayranlık ve gıpta ile "Şeyh Abdullah Azzam'ın "Cihad Dersleri ismi ile Türkçeye tercüme olunan kitabında aktardığı Şeyh Mervan Hadid'i hatırlar ve Rabbimden bu ümmeti yeniden Şeyh Mervan'lar ile rızıklandırmasını

temenni ederdim.

Halep de iki otogar var idi. Birisinin ismi **“Türk Garajı”** idi. Orada genelde Türkiye’den gelen otobüs ve taksiler olurdu. Diğer garaj ise Suriye’nin diğer şehirlerine kalkan otobüslerin olduğu garaj idi. Bu garajın hemen yanında büyük bir cami vardı. **Şeyh Mervan** döneminde kendi akrabalarından bir çoğunu kaybeden -Rabbim şehadetlerini kabul eylesin- bir kardeş bana bu caminin altında, tek bir kabir içinde yaklaşık 40 bin insanın gömüldüğünü ve üzerlerine de bu caminin inşa edildiğini söylemişti. Aynı kardeşin yaşı büyük olan akrabalarından dinlediğim ise çok daha tüyler ürperten hikayelerdi.

Şam tarafına ilk defa, 2001 yılından önce gittiğim Afganistan dönüşünde gittim. 2001 yılından önce Afganistan’da Taliban, ülkenin büyük bir kısmını almış ve İslam İmaratını kurmuştu elhamdulillah. Ümmetin her bölgesinden muhacirler, mücahitler oradaydı. Şimdiki aklımla düşündüğümde büyük bir fırsat idi. Nice büyük insanlara ulaşmak, onlarla sohbet etmek, onların yanında yetişmek mümkün idi.

O zaman ben **İbn-i Şeyh el-Libi -Rahimehullah-** isimli kardeşin yönettiği kampta kalıyordum. Yaşım küçüktü ama **İbn-i Şeyh -Rahimehullah-** beni çok etkilemişti. Onunda yaşı çok büyük sayılmazdı. Kırkında yoktu ama yüzü ve hareketleri onun çok daha yaşlı olduğunu söylüyordu. İnsanlara olan muamelesi, kardeşlerini daima kendi nefesine tercih etmesi, o da aylarca bizimle beraber aynı koşullarda yaşadığı halde kendisine gelen hediye hurmaları tek tek ve hem de kendisine bir hurma bile ayırmadan dağıtması, kardeşleri kimi zaman kampın yorgunluğu nedeni ile gerilip de kendisine hakaret sayılacak sözlerle karşı çıkmasına rağmen onlara olan yumuşaklığı beni çok etkilerdi. Bir defa Cezayirli bir kardeş oldukça öfkeli bir halde Şeyhin yanına geldi, o gün konu ne idi hatırlamıyorum ama şeyh bu kardeşi yatıştırmaya çalıştı.

Tam bu esnada bu Cezayirli kardeş şeyhin yüzüne tükürdü, elindeki gaz lambasını duvara fırlattı ve arkasını dönüp gitti. Hepimiz bu davranış karşısında donup kaldık. **Şeyh -Rahimehullah-** önce bize olayı anlattı ve kardeşimizin üzgün olduğunu, bir imtihan yaşadığını, onu mazur görmemiz

gerektiğini söyledi, sonra da kalkıp o kardeşin yanına gitti ve onu başından öptü, sarıldı. Bu Cezayirli kardeş bu ilgi nedeni ile ağlamaya başladı, şeyhe sarıldı ve uzun bir süre ağladı. Şeyhin onun başını okşaması, ona dakikalarca sarılması hala gözümün önünde. Allah sana rahmet eylesin ya şeyh! Amin. Allah bu ümmete ve özellikle de ümmetin mücahitlerine sizin gibi insanları lütfeyesin. Sizi kaybetmekle neleri kaybettiğimizi çok ama çok sonra anladık.

Küfrün ve zehirli sisteminin başı olan **Amerika 2001**'den sonra elbette ağır yaralar aldı. Elhamdülillah bu haçlı imparatorluğu şu an duraklama döneminde ama itiraf etmek gerekir ki özellikle içimizden tecrübeli, ilim, hikmet ve ahlak ehli kardeşlerimizi katletmesi bizi belki de 40 yıl geriye götürdü. Filistin ile başlayan ama **Afgan-Rus savaşı** ile daha da kapsayıcı hale gelen son dönem cihadımız bu ümmete şüphesiz çok şeyler kattı. Ama tecrübeli, ilim, hikmet ve ahlak sahibi kardeşlerimizden çoğunu yitirmiş olmamız maalesef bazı konularda yerimizde saymaya neden oldu.

Ben hikâyeme kaldığım yerden devam etmek istiyorum. Çünkü başta da söylediğim gibi bu risaleden amaç sadece bazı hatıralarımı kardeşlerimle paylaşmak.

Afganistan'da bulunduğum yıllarda tanıştığım Türkiyeli bir abi vardı. Bunların Peşaver'de de bazı uzantıları ve çalışmaları vardı. Yaşım küçük olduğu için ve dil bilmediğim için Arapça olan dersleri anlamakta zorlanıyordum ve bu abinin o dönem bana tercüme konusunda çok faydası oldu. Allah ondan razı olsun. Onunla uzun sohbetler yapardık. Benim Afganistan'a ilk gidiş amacım, 6-7 ay bazı eğitimleri almak ve oradan Çeçenistan'a geçmek idi. Ancak bu abi ile bu 6-7 ay boyunca yaptığımız sohbetlerde genelde şu konular üzerinde durduk daha doğrusu konuşan sadece o olduğu için durdu:

1-Cihad namaz gibi şer'i bir ibadettir. Rukunları ve onu bozan şeyleri vardır. Bunlara dikkat etmeden sadece duygusal yön ile yapılacak bir savaş insanı arzu ettiği cennetlere ve ecre götürmeyebilir.

2-Cihadda en başta bilinmesi gereken şey; **"O savaşın şer'iliğidir.** Yani

verilen savaş kimler için, ne için, kimlere karşı, kimlerle beraber verilmektedir?” Her müslüman cihada niyet eylediğinde bu soruları sormalı ve dahil olacağı savaşı bu sorularla tanımlamalı, eğer şeriata aykırı bir durum varsa o savaşa dahil olmamalıdır.

3-Yine her müslümanın herhangi bir savaşa dahil olacağında sorması gereken ikinci en önemli soru şudur: “Dahil olacağım savaş şer’i olsa bile bu şer’i savaşı hangi grup ile yerine getireceğim?” Ve bu abi bana bu konuyu şöyle örneklendirirdi:

“Örneğin Kıbrıs’ta bir savaş oldu. Rumlar ve müslüman olduklarını söyleyen Türkler arasında. Bu savaşta iki taraf vardı: Rum askerleri ve Laik Türkiye Devletinin gönderdiği Laik Türk Ordusu. Rumlar bir belde müslüman bir halka zulmediyordu ki bu savaş şer’idir. Yani her müslümanın böyle bir savaşta müslümanlara destek olması gerekir ama bu desteği kimin yada hangi grubun altında verecek bu önemli bir sorudur. Çünkü insan hangi sancak altında yani hangi görüş ve hedef uğruna savaşmış ve öldürülmüşse o hedefteki insanlarla beraber haşrolunacak. Öyleyse Kıbrıs’taki bu savaş her müslümanın destek vermesi gereken bir savaş olmuş olsa da bu destek laik bir ordunun altında verilmemelidir. Müslümanların bu laik ordu haricinde kendilerinin özel bir tugay kurmaları ve savaşı bu özel tugay altında vermeleri gerekir

Konuyu uzatmayayım. Abinin bu anlattıkları benim daha önce hiç duymadığım şeylerdi. Çünkü daha önce cihat benim için kişiyi şehadete götüren bir araçtı. Hedefi, planı ve programı beni çok ilgilendirmiyordu. Yaşımın küçük olması bunda en önemli sebep idi. Bu nedenle bu abinin anlattıkları beni etkisi altına aldı. Başlangıçta hikmet dolu gibi gelen bu sözler zamanla somut örnekler dönuştü. İlk örnekler laik Türk ordusu ile Hristiyan Kıbrıs Rum ordusu arasındaki savaşı. Daha sonra ki örnek Taliban ve Çeçenistan’da ki mücahit grup oldu. Afganistan’daki birçok cihat cemaati üzerinde konuşmaya başladık, örnekler bu cemaatler üzerinden devam etti ve bir süre sonra karşıma çıkan tablo şuydu:

“İslam asla ortak kabul etmez. Saf olmalıdır. Tevhitten başka hiçbir

kelimeyi kabul etmez. Demokrasi, mürtetlerle olan bazı şüpheli ilişkiler ve bir kafir ile savaşırken bir diğer kafir ile yapılan-tabiri caiz ise flört olarak algılanan- görüşmeler bir sancağı yani emri altında savaşılan emiri ve grubu şüpheli hale getirir. Allah bu tür şüpheli grup ve emirlere asla yardım etmez ve onların amelini kabul etmez. Afgan-Rus savaşında, mücahitler olarak tanımlanan emirlerin sonradan İslam Şeriatını ilan etmemeleri ve kendi aralarında savaşmaları. Bosna savaşından sonra semerenin demokrasi yanlılarınca ele geçirilmesinin yani diğer bir değişle savaşın onların lehine noktalanması ve Bosna’da islam şeriatının ilan edilmeyişinin ve Çeçenistan’da ilk savaştan sonra islam şeriatı ile demokrasinin karışmış halinden bir devlet kurulmasının tek sebebi savaşan grupların ” akidelerinin ve menheçlerinin” temiz olmamasıydı.

Öyleyse bu tecrübelerden ders çıkarıp sadece ama sadece temiz bir akide ve menhec altında cihat etmeli, böyle bir gruba destek verilmelidir. Bugün, bu manada **Taliban ve Afganistan**’da bulunan birçok cemaatin sicili temiz değildir. Taliban’ın Birleşmiş Milletler ile bazı alakaları şüphelidir. **Pakistan ve Suud** istihbaratı ile olan bazı ilişkileri vardır. **Elkaide** isimli cemaat ise mürtetlerle cihadı geriye almış, ihvani bir menhece yakın bir çizgide durmuş, apaçık küfre girenleri tekfir etmemiştir...”

Belki bu konuşmalar bazı kardeşlerim için zor anlaşılıyordur. Eminim ki bazı kardeşlerim de şöyle diyordur: **“Hak sözler”** Ama şunu başta söylemeliyim ki zaten bu risalenin hedef kitlesi de burada söylenenleri anlayan, hatta bunları tekrarlayan kardeşlerdir.

Evet, o dönem bende bu sözler ve bu görüşe tam olarak inandım, hak sözler olarak gördüm ve o şekilde ülkeme döndüm. Tabi hak olarak gördüğüm bu sözler beni artık Çeçenistan’daki grubun o dönemki (sözde) “bulanıklığı(!)” nedeni ile oraya gitmekten vazgeçirmişti. Artık çoğu cihat bölgesindeki hareketlere şüpheli bakıyordum. Onların akide ve menheçlerini didik didik araştırmaya koyuluyor ve nitekim çoğu zaman onlara destek olmamızı engelleyecek ufak tefek ama konu “akide(!)” olunca bizim için büyük gibi görünen bir şeyler buluyor ve oradaki hareketten uzak durmayı, akide konusunda titizlik ve doğru bir tavır olarak görüyorduk.Yani “Akide ve

Menhec ehli olmak”!

Elbette yaptığımız tek şey, dünyanın birçok bölgesinde bulunan o mübarek cihadı “akide” adına beğenmeyip yerimizde oturup kalmak da değildi. Beğenmediğimiz yerlerin üzerini çiziyor, onların haberleri ile ilgilenmiyor, başlarına gelenler ile üzülüyor, hatta başlarına gelenleri elleri ile yaptıkları olarak yorumlayıp daha çok onlara kızıyor ama bir yandan da kendimize “akide ve menhec olarak hak üzere olan(!)” bir grup arıyorduk.

Bu ve buna yakın gaye ile İran ve Şam’a gidip gelmeye başladım. 2000’li yıllarda ilk tanıştığım ve bizim söylemlerimize yakın olan Ebu Abdurrahman künyeli Ürdünlü bir kardeş ile tanıştım. Yaklaşık 10 kişilik bir grubu vardı. Bu grubunu Afganistan’da eğitmiş, ayrıca Afganistan’da **Ebu Musab Zerkavi - Rahimehullah-** ile de irtibat kurmuş ve onu “bize yakın” yani bizimle aynı akide ve menhecte görüyordu. Ebu Abdurrahman o dönem Kuzey Irak’a girmeyi, oradaki bazı kürt gruplarla -islami şuuru olan ve Afganistan’da eğitim almış kardeşlerden oluşan gruplar- Barzani, Talabani ve gerektiğinde PKK’ya karşı da savaşıp o bölgede bir yer edinmeyi hedefliyordu. Afganistan’a gitmiş ve bir süre orada kalmış birisiydi. Dönüşte bana şunları anlattı:

“Maalesef Afganistanki kardeşlerin çoğunu İhvan menhecine ya da en azından mürcie akidesine yakın gördüm. Mürtetler konusunda oldukça isteksizler, şüpheliler. Hâlbuki Allah Resulü aleyhisselam savaşa önce yakınlarından başladı. Hatta en yakın akrabalarının başlarını Bedir kuyusuna doldurdu. Bu akrabaları şirke girdiğinde Resulullah onlarla savaş konusunda tereddüt etmedi. Ama bugün kardeşlere baktığımda ve özellikle de El kaide cemaatine baktığımda Suud devletinin istihbarat, polis ve askeri teşkilatlarında görev alan kişilerin tekfiri ve onların öldürülmesi konusunda net bir şey diyemiyorlar. Hatta şu an bunun zamanı olmadığını, aslında ümmeti bu halden kurtaracak şeyin de şu an genel olarak mürtet devletlerle girişilecek yerel savaşların olmadığını, çünkü günümüz ile Bedir gününün aynı olmadığını, günümüzde ümmetin durumunun Bedir gününden çok daha karışık, bulanık olduğunu söylüyorlar.”

Bu bulanık dönemde Şeyh Abdullah Azzam'ın yaptığı gibi tüm ümmeti kapsayacak ve ümmetin rahatlıkla anlayabileceği bir cihat daveti ve faaliyeti ile hareket edilmezse Allah korusun ümmetin düşmanlarına karşı çekilmesi gereken silahların ümmetin evlatlarının boyunlarına indirileceği ve haksız ve faydasız olarak birçok kanın döküleceğini ifade eden sözlerini haklı bulmuyordu.

Üstüne üstelik şunları ekliyordu **“Cihat, iman ve tekfir Allah'ın koyduğu yasalardandır.** Allah bir kulu tekfir ediyorsa bizim de tekfir etmemiz ve siyasi yönünü fazla düşünmememiz gerekir. Aksi halde ihvandandır, hamastandır ne farkımız kalır. **Ebubekir radiyallahu anhu,** kendisine zekat vermeyenlere karşı savaş ilan ettiğinde **Ömer radiyallahu anhu,** bunu kavrayamamış ama sonradan hatasını anlamış ve **Ebubekir'i** haklı görmüştü. O zaman **Ebubekir'in** zekat vermeyenlerle savaşması ümmeti büyük bir fitneden kurtarmıştı. Bugün de bizlere düşen Allah'ın tekfir ettiği; ordular, istihbarat örgütleri ve devletler konusunda şüpheye kalmamamız, net olmamız ve onlarla savaş konusunda istekli olmamız gerekir. Bugün Amerika'yı Amerika yapan Suud devletinin petrolü değil midir? Öyleyse Suud devletini yok ettiğimizde Amerika zaten yıkılmayacak mıdır? Yada zayıflamayacak mıdır?

Ayrıca Afganistan'daki kardeşler Kuzey Irak'ı savaş stratejisi yönünden de doğru bir yer görmüyorlar. Onlara göre orada bir İslam devleti kursak bile yaşatmamız zor. Bu nedenle yaşatmamızın zor olacağı bir devlet uğruna savaşmamızı öncelikli görmüyorlar. Amerika'nın yakında Saddam'a saldıracağını ve bu saldırının büyük bir fırsat olacağını, şimdi elimizdeki imkanları Kuzey Irak gibi kısır bir yer için değil birkaç yıl içinde başlayacak Irak savaşı için korumamızı öneriyorlar. Hâlbuki bize düşen anın vacibini yerine getirmektir. Anın vacibi ise Kuzey Irakta değerli kardeşler vardır. Onlarla birlik olup Kuzey Irak'ta bazı yerleri ele geçirebiliriz ve orada İslamın hükümlerini uygulamaya başlayabiliriz inşaallah.”

Evet, Ebu Abdurrahman'ın savunması, görüşleri bunlardı. Allah ona rahmet etsin. Özellikle akide ve menhec konusunda Afganistan'daki kardeşleri eleştirmesi ve bizim de akide ve menhec konusunda Afganistan'daki abiden

etkilenmiş olmamız bizi Ebu Abdurrahman ile çalışmaya sevketti. Nitekim Kuzey Irak'ta bir grup kuruldu, çatışmalar oldu ve hayret verici bir şekilde ne **Barzani ne Talabani ne de PKK** bu çatışmalarda sert olmadı, bilakis bazı bölgeleri terk ettiler (**Khormal köyü ve civarını**) ve kardeşler bu bölgelere yerleşti. Birkaç köyden oluşan bu bölgede yaklaşık bir yıl kaldılar. Yukardan bakıldığında bölge küçük ve tam bir muhasara altındaydı ama bölgenin içinden ve kardeşlerin nazarından bakıldığında orada bina olunacak bir İslam devletinin nüvesi idi. Hal böyle olunca verilen şehidler boşa değildi. Allah'tan kendisine sadık niyetle yönelenlerin emeklerini boşa çıkarmamasını diliyorum. Amin.

Ama maalesef sonradan anlaşıldı ki aslında yerel grupların bu kardeşlere sert karşılık vermemesinin sebebi herkesin Amerika'nın yakın zamanda Irak'ı işgal edeceğini bilmesiymiş. Nitekim Amerika Irak işgaline başladığında ilk füzeler ve bombalar Bağdat'a değil bu 300 kişilik kardeşlerin ellerinde tuttuğu iki köye yoğunlaştı. 3 saat içinde köy tamamen yok edildi. Kardeşlerden 250'nin üzerinde mücahit öldürüldü. Rabbim şehadetlerini kabul eylesin. Amin.

Tabi biz toyluğumuz nedeni ile önceden "hak ehlinin kayıtsız şartsız" yardım olunacağına inanıyorduk. **Ama bu olay ile gördük ki dünyada Allah azze ve celle'nin bir sünneti yani uygulaması var. O da şu:**

"Dünya imtihan yeridir. Sadece hak ehlinden olmak ama sebeplere sarılmamak kişiyi tek başına özellikle dünyevi bir başarıya götürmüyor. Savaşın Afganistan'daki Türk abinin uzun uzun anlattığı şer'i yönü dışında bir de mesleki, siyasi ve hareki yönleri varmış. Yani bir savaş, hedefi ve sancağı olarak ne kadar şer'i olursa olsun eğer savaş mesleği yönünden iyi planlanmamış ve siyasi olarak hatalı ise, o savaşı veren mücahitler velev ki ecirlerini almış olsalar bile dünyevi olarak başarıdan mahrum kalabiliyorlarmış."

Subhanallah... Bu durum bizim için büyük bir ibretti. Halbuki bu olaya kadar yerine getirdiğimiz iş ne olursa olsun sadece kitaplarda yazan yada hocalardan dinlediğimiz şer'iliği üzerinde durur ama başka yönleri üzerinde

neredeyse hiç durmazdık. Dursak bile aslında yine sadece şer'i yönden bir yaklaşımımız olur daha doğrusu ilmi yönden bir yaklaşımımız olurdu. Değerlendirmelerimiz de bu sınırlar içinde olurdu.

Mesela; savaşın şer'iliği konusunu netleştirdikten sonra, savaşta önceliğin hangi düşman olması gerektiğini irdelerken, bunu savaş mesleğinin prensipleri, şuanki dünya düzeni, kendi imkanlarımız ve düşmanın imkanlarını değerlendirme üzerinden değil de "savaşta öncelik mürtetler midir yoksa ehli kitap yada müşrikler mi" meselesi üzerinden yani sadece şer'i yönden olurdu. Tabi o zaman daima çantamızda bulundurduğumuz kitapları okuyucu kardeşim belki de tahmin etmiştir: **"el-umde/Şeyh Abdulkadir bin Abdulaziz", "el-cami'/Türkçeye İman ve Küfür hükümleri olarak kısmen çevrildi/Şeyh Abdurkadir bin Abdulaziz", "Milleti ibrahim/Şeyh Ebu Muhammed el Makdisi", "Demokrasi dindir/Şeyh Ebu Muhammed el Makdisi".**

Savaş gibi kendine özgü prensiplerinin olduğu bir konuda biz meseleleri sadece bu kitaplar üzerinden değerlendiriyor ve ne Ebu Abdurrahman ne de bizler daha önce tek bir çatışmaya bile katılmadığımız halde savaş stratejini bu kitaplar üzerinden yapıyorduk. Özellikle **Şeyh Usame'nin - Rahimehullah- "Siyonist ve Haçlılar ile savaş"** stratejisini yine bu kitaplar üzerinden yorumluyor ve "akide ve menhec konusundaki bulanıklık" nedeni ile bu kardeşlerin yaşadığı bir sorunlu bakış açısı olarak görüyorduk. Çünkü ehl-i kitabı, mürtetlerden daha mücrim -suçlu- ve savaşta öncelikli görüyorlardı.

Yeri gelmişken bir görüşme fırsatında **Şeyh Atiyyetullah -Rahimehullah-** bana savaşın şer'i bir yönü ve değerlendirmesi olduğu gibi kendine özgü bir değerlendirmesinin de olduğunu şu örnekle açıklamıştı:

"Düşün ki sen ticari bir yer kurmak istiyorsun. Kaç yönden araştırma yaparsın. Müslüman olduğun için elbetteki öncelikle "bu yapacağım ticaret şer'an sakıncalı mıdır" diye düşünürsün. Yani şer'iliğini araştırırsın. Sonuç olarak yapacağın ticaretin helal olduğu çıksa bununla yetinmezsin. Çünkü senin amacın dünyevi bir hedeftir. Yani rızkını kazanmak, bir ifadeyle "para

kazanmak” istiyorsun. Öyleyse bir de meseleyi “para kazanabilir miyim” yönünden değerlendirirsin. Buna göre açacağın dükkanın yerini, satacağın ürünü nereden alacağını ve ne kadar kar ile satabileceğini düşünürsün. Bu iş helalmiş deyip araştırmayı bitirmezsin. Çünkü sadece helalliğini araştırır ve dükkânın yeri ve malı satın alacağın toptancı gibi şeyleri hesaba katmazsan işin helal olması seni kâra götürmeyebilir ve bu ihmallerden dolayı hatalı bir yerde işyerini kurabilirsin..

Aynen bunun gibi Allah yolunda cihat konusunda da en az iki yönden değerlendirme yapılır. Şöyle ki:

Öncelikle savaşın şer’iliğini ve bu kapsama giren tüm şer’i meseleleri anlarsın, araştırırsın ve öğrenirsin.

İkinci yön ise kevnî yön de diyebileceğimiz, savaşla ilgili kendi asker sayını, silah miktarını, ekonomik durumun, buna benzer savaşla ilgili diğer yönleri ve her şeyden de önemlisi o savaşta amaçla ilgili meseleleri araştırırsın. **Şer’an cihadın iki hedefi vardır.**

Bunlardan birincisi “Allah’ın kelimesinin en yüce olması için yapılan cihattır. Bu hedefle sen aslında devlet olmayı amaçlarsın. **Bir değer gaye ise** mustazaflar uğruna yapılan cihattır.

Afgan-Rus, Tacik-Rus ve Sırp-Boşnak savaşları değerlendirdiğinde ortak özellikler şunlardı. Bu savaşlarda gündemi belirleyen biz değil düşmandı. Yani savaşı başlatan, müslümanların can, mal ve vatanlarına saldıran bir düşman vardı. Bu belirlenen gündeme binaen bu ümmetin evlatları, oradaki mustazaflar uğruna oraya herşeylerini feda edip cihada hicret eylediler.. Kimi canlarını verdi, kimi de bu gayelerine ulaşip ecirle döndü. Allahtan ecirlerini artırmasını, şehadetlerini kabul eylemesini diliyoruz. Amin.Yani bu savaşlarda ümmetin evlatları biraraya gelip, hilafeti nasıl geri kurup ümmetimizi kurtarabiliriz tabanlı bir hesap sonucu o bölgelere gitmedi. Genelde o bölgedeki mustazaflar ve yerel cihadın uğruna gidildi.Elbette oradaki kıvılcımın, tüm dünyayı etkileyecek ve hilafeti yeniden kuracak bir

abaya dönüşmesi ise herkesin temennisiydi.

Bu tür savaşlarla elde edilen tecrübe üzerine, bu tecrübeden nasiplenene değerli kardeşlerimiz biraraya gelip, bir hedefe binaen gündem belirlemeye ve bu gündeme göre bir savaş stratejisi belirlemeye çalıştılar.

Kendilerine şu soruları soruyorlardı:

-İslam hilafetini yıkan sebepler neydi?

-Ümmetin gerek yönetim, gerekse yönetilenler olarak durumu şer'an ve kevnene nedir?

-İslam ümmetini geriye götüren en önemli sebepler nelerdir?

-İslam ümmetinin yeniden bilinçlenmesi, Allah'ın dinine sımsıkı sarılması ve o dinle yeryüzünde hükmetmesinin önündeki en önemli engeller nelerdir?

-Hangi düşman, İslam ümmeti ve hedeflenen İslam devleti önünde en ciddi tehdit ve engeldir?

-Bu düşmanın genel özellikleri, kuvvetli ve zayıf noktaları nedir?

-Bu düşman karşısında en mantıklı ve en gerçekçi eylem planı ne olabilir?

Aslında "hangi düşman" sorusundan önce, "düşman nedir?" sorusu da çok önemli.. Çünkü "düşman nedir?", "devlet nedir?", "halk nedir?" gibi soruların cevapları konusunda eğer yeterli donanıma sahip değilsek, "hangi düşman" sorusuna ortak bir cevap verebilmemiz de çok zor.

Bu nedenle bizler kardeşleriniz olarak şunları yapmaya çalıştık:

-Öncelikle İslam ümmetini kurtaracak ve hilafeti yeniden getirecek olan bir hareketin gündemini bizim oluşturmamız gerektiği anlamaya çalıştık. Böyle bir hareketin sadece şer'i değil, kevnine de bir yönü olduğunu kavramaya çalıştık. Allah katında hangi düşmanın öncelikli olduğunu sadece şer'i

prensipier değil aynı zamanda savaşla ve devlet kurmayla ilgili prensipier üzerinden de değerlendirdik.

-Sonra düşman kavramı üzerinde durmaya çalıştık. Tabi bu kavram üzerinde çalışırken “devlet kurmak”, “halk yönetmek” gibi kavramlarla ilgili de çalışmak zorunda kaldık.

Bir düşmanın tehlike derecelendirmesinde şunlara dikkat edildiğini ğrendik:

1-Askeri gücü

2-Ekonomik gücü

3-Kültürel gücü

Öyle bir düşman ki askeri, ekonomik ve kültürel -yada bir diğer değişle ideolojik olarak- İslamın ve müslümanların önünde engel ya da İslama bir alternatif olabilsin..

Bu bağlamda biz önümüzdeki tüm düşman listesini tek tek değerlendirmelere tabi tuttuk.

Aklımıza gelenler:

-Müslüman lkeleri birinci dünya savaşından sonra asli kafirlerin yardımı ile gasp etmiş yerel mürtet yöneticiler ve yapılar.

-Doğu Türkistanda müslümanları tüm dünya önünde katleden, in

-Güney Asyada müslümanlar için engel ve tehdit niteliğindeki, Hindistan

-Kuzey Afrika ve Ortadoğuda müslüman toprakları sömüren ve onların başına yerel mürtet düşmanları bela eden, sömürgeci Avrupa

-Kuzey ve Orta Asyada müslüman halkları ezen, öldüren, yeraltı ve yerüstü kaynaklarını sömüren ve gasp eden, sadece müslümanlar için değil insanlık için korkunç bir tehdit, Rusya

-Ümmetin kalbine bir hançer gibi saplanan İsrail'i devam ettiren, koruyan, İsrail'in güvenliğini kendi iç güvenliği gibi gören, Avrupa'dan daha fazla ümmeti sömüren, köleleştiren ve yine sadece müslümanlar için tüm insanlık için bir tehdit, ABD.

-Ümmetin kalbindeki hançer, İsrail.

Bunların her biri hilafetin önünde birer engel olarak boy gösteren düşmanlardır.Yine bu zikretmiş olduğumuz ülkelerin her biri İslam ve Müslümanlara her fırsatta saldıran, onların topraklarını, yönetimlerini, yeraltı ve yerüstü kaynaklarını sömüren düşmanlardır. Ama şu da var ki kardeşim bizim bugün ki halimiz ile bu düşmanların herbiri ile ayrı cephelerde savaşabilmemiz ve herbirine karşı eşit yoğunlukta bu savaşı devam ettirebilmemiz mümkün değil.

Nitekim Suriye, Cezayir, Libya ve Mısır'da yerel yönetimlere yönelik çabalar, Afganistan, Tacikistan, Eritre, Keşmir, Filistin, Bosna ve Çeçenistan cephelerimizdeki çabalar bize elhamdulillah bundan sonraki adımla ilgili ciddi tecrübe ve ışık kaynağı niteliğindedir.

Yukarda sayılan düşmanlar arasından mutlaka bir **“Öncelikli Düşman”** seçimi yapmamız ve imkan dahilinde elimizdeki tüm sahip olduklarımızı bu düşmanla savaş uğruna seferber etmemiz gerekmektedir. Ama bu düşman öyle seçilmeliydi ki hem “Düşman” tanımını en çok hakeden, hem de bu düşmanla savaşılması ve bu düşmanın zayıflatılması yada yok edilmesi halinde listedeki diğer düşman adaylarının da bundan olumsuz etkilenmesi olmalıydı.

Dolayısıyla,

-Öyle bir düşmana öncelik verilmeliydi ki askeri olarak önümüzdeki en ciddi engel olsun.

-Öyle bir düşmana öncelik verilmeliydi ki ekonomik olarak önümüzdeki en ciddi engel olsun.

-Öyle bir düşmana öncelik verilmeliydi ki kültürel olarak önümüzdeki en ciddi engel olsun.

Bu bağlamda mürtetleri değerlendirdik. Askeri olarak bir güç olsalarda ekonomik olarak daima dış tağutlara bağılılar. Dolayısıyla kendileri ekonomik bir güç niteliğinde değiller. Kültürel olarak da İslamın karşısında ciddi bir alternatif sunabilmiş ve halkı bu alternatife çekebilmiş değiller.

Rusya hala askeri olarak bir güç ama Afganistan savaşından sonra Müslümanlarla karşı karşıya gelme noktasında terbiye edilmiş, kısmen sindirilmiş bir düşman. Ayrıca ekonomik olarak Çeçenistan savaşını idare edebilse de yeniden Afganistan gibi tüm ümmeti toplayacak bir cepheyi ikmal edecek kadar ekonomik imkânı yok. Yine “terörle savaş” adı altında tüm dünyada islam ve müslümanlar aleyhine yürütülen kampanyalara destek verecek bir ekonomisi yok. Ayrıca İslam dininin önünde bir alternatif olacak ideolojisi yok. Artık kominizim insanları etkilemiyor ve cazibesini kaybetmiş durumda.

Çin ise Doğu Türkistan haricinde müslümanların coğrafyasında at koşturan yada fırsatını bulduğunda koşturmayı ve işgal etmeyi hedefleyen emperyalist bir devlet niteliğinde değil. Tehlikesi elbette var ama daha çok D. Türkistan’la sınırlı.

Avrupa ve İsrail ise aslında öyle bir anneye muhtaç ki ne kendilerinin İslam ümmeti ile toptan mücadele edebilecek ciddi bir askeri gücü, ne ekonomik gücü ve ne de kendilerine ait bir kültürel alternatifleri var.

Amerika’ya baktığımızda ise:

Dünyanın dört bir tarafına yayılmış, çok ciddi bir ekonomi ile desteklenmiş, ciddi bir teknolojiye sahip ordusu var. Ayrıca kapitalizm sistemini doğuran bir anne ve bu sistemle tüm dünya ekonomisinin iplerini kendi elinde tutan bir ülke. İsteddiği devletle askeri, istediği devletle de ekonomik olarak savaş açabiliyor. Ayrıca kültürel olarak da Müslüman yada kafir tüm halkları

etkileyen bir kültürü var ve bu kültür (demokrasi) yeryüzünde avamdan olan müslümanları bir kenara bıraksak İslami cemaatleri bile etkilemiş halde. Ve İslamın önünde en ciddi kültürel engel ya da seçenek.

Bunların yanında:

-Dünya devletleri, büyük kurumları ve herşeyden önce ekonomisi ABD'ye o kadar bağlı ki, ABD'nin iyiliği ya da kötülüğü tüm dünyayı etkileyecek bir halde.

-ABD'nin düşman ilan edilmesi ve ona karşı savaşılmaması İslam ümmetinin mücahit olmayan halkları tarafından da daha kolay anlaşılabilir ve hatta kabul edilebilir. Eğer bunu bir fırsat ve avantaj gibi kullanıp -özellikle kendi halklarımızı-dünyanın kafir olan çobanının aleyhine kendi yanımıza çekebilirsek, bu düşmanın zayıflaması ile yukarıdaki listede yer alan birçok düşmanda zayıflayacak ve bu düşmanla savaş adı altında özellikle yerel mürtedlerle savaşımızı da halklarımıza anlatabilir hale gelebileceğiz inşallah.

Amerika'nın tercih edilmesi sadece şer'i prensiplerle değil aynı zamanda yukarıda izah ettiğimiz kevnî prensipler ile de oldu. Amerika'nın tercih edilmesi, mürtedlerin suçluluğu konusunu örtbas etmeye çalışmamız ya da Müslüman ülkelerdeki bu yönetimlerle cihadın vacipligini, Amerika ile yapılacak savaşın vacipliğinden daha basit görmemizden dolayı değildi. Yani Amerika'nın tercih edilmesi, itikad konuları ile ilgili sebeplerden dolayı değildi."

Allah Şeyhe (Atiyetulla'a) rahmet eylesin. Bugün baktığımızda bu listedeki düşmanların etkisi ve yıkıcı gücü arasındaki farkı apaçık görebilmekteyiz. Amerika herşeyini İslam ve Müslümanlarla savaşa adanmış halde. Bunun için gerçekten de elinde imkanları var. Bugün herhangi bir noktada askeri gücü, ekonomisi, kültürü ve teknolojisi ile belimizi kırmaya devam eden düşman acaba kim? Elbette her düşman zararlıdır ve gücü yettiği kadar zarar vermek için uğraşır.

Ama 200 araçlık konvoylarla şehirlerin ortasında ellerimizde Tevhid bayrakları ile güç gösterisi yaparken ne Rafiziler, ne Mürtet yönetimler, ne İsrail, ne Avrupa ne de bir başkası bizi hedef alamıyordu. Ama Amerika'nın girdiği bir yerde 200 araç değil 2 aracı bile kullanmakta zorlanıyorsak üzerinde düşünmemiz ve hesaplarımızı yeniden yapmamız gereken bir şeyler var demektir. Maalesef Amerika ile savaşı önceliğe alan kardeşlerini, bu meseleyi akide konusu kapsamına sokan ve bu bakış açısı ile eleştiren kardeşlerimizin, **Şeyh Atiyyetullah** ve benzerlerinden öğrenecekleri çok şey var ama artık nice **Şeyh Atiyyetullah**'lardan mahrumuz. Belki de son yaşananlar bu mahrumiyet sebebiyledir. Allahu Teala kibirlenmeden öğrenmeyi nasip eylesin. Amin.

Şeyh Atiyye'nin verdiği bu örnek ve anlatımı benim için çok faydalıydı. Allah yolunda yapılan cihat ve diğer faaliyetlerde aslında böyle. Yani şer'i bir yönü mutlaka var ama kendine özgü mesleki ve fıkhi bir yönü de mutlaka var. Bu iki yönden değerlendirmek gerekiyor. Çünkü cihadın ve diğer faaliyetlerin hedefi sadece uhrevi ecir değil, aynı zamanda dünyevi bir başarı elde etmektir.

Galiba bu yazdıklarım biraz yorucu oldu. Biraz daha kolay bir örnek üzerinden devam etmek istiyorum.

Şeyh Abdullah Azzam -Rahimehullah-..

Aslında mücahitler içinde maalesef şu an çok alenileşen bir kırılma daha 2001'den önce vardı ve belki de çok daha eskiden vardı. Cezayir konusu bunun delili. Biz o zaman küçük yaşıyoruz ve aklımız ile gerek **Ebu Abdurrahman**, gerekse Afganistanda tanıştığımız o türk abi gibi kişilerden dinlediğimiz bazı şeylere binaen mücahitleri iki sınıfa ayırıyorduk:

Birinci sınıf: Şeyh Abdullah Azzam -Rahimehullah- tarzı bize göre "cihadi, tevhidin yani akide ve menhecin önüne alan" kişiler. Biz bunları hatalı olarak görüyor, bu şekilde saflarımızın temiz olmayacağını düşünüyor, temiz olmayan bir gruba Allah'ın yardım etmeyeceğini söylüyor ve Afganistan'ı, Bosna'yı, Çeçenistan'ı örnek olarak veriyor, tüm bu cephelerimizin bu çizgiden dolayı semereyi demokratlara ve dünya düzenindeki kafirlere

kaptırdığını iddia ediyorduk..

İkinci sınıf: Bize göre “Tevhidi, cihattan ve cihadın maslahatından önde tutan, akide ve menhec ehli kişiler.” Bu kişileri bir isim ile ifade edecek olursak bize göre o dönem ve özellikle de 2003 döneminde **Şeyh Ebu Musab Zerkavi -Rahimehullah-** bu ikinci sınıf ve bize göre “ehl-i akide ve’l-menhec” sınıfının emiri ve davetçisiydi.

Ebu Abdurrahman isimli ürdünlü kardeş Amerika 2003te Irak’ı bombalamaya başlamadan önce Barzani grubu ile girilen bir çatışmada şehit olmuştu. Onun şehadetinden sonra -ki zaten 2002’lerdeydi- ben **Ebu Musab Zergavi grubu** ile irtibat kurabilmişim ve artık onlarla çalışmaya başladım. Tek sebebim vardı: “akide ve menhec konusundaki duyarlılık..”

O dönem **Şeyh Abdullah Azzam’ın** kitaplarını okuduğumda birçok cümlesinin altını çizerdim ve hatalı görürdüm. Hamas’a bakış açısı, İhvanı övmesi, namazlarında hızlı, muska takarak akidesinde mürcie (!) olan birçok Afgan mücahidi ve şehidi övmesi, genelde bütün ümmete hitap eden dili beni hep şaşırtır ve rahatsız ederdi. Hatta bana göre tehlikeli idi. Çünkü aslında ümmetin çoğu, Hamas, ihvan gibi yapılar tevhitte sapmış, demokrasi bataklığına boğazlarına kadar batmış, savunulacak ve hatta yeri gelir sevillecek bir yanları kalmamış kişilerdi. Bunlar nasıl övülür, bunların yaptıkları nasıl övülürdü. Bu şekilde ümmet demokrasi fitnesinden nasıl kurtulacaktı. Bu şekilde ümmet sakallı olan, kuran okuyan ama Pakistan istihbaratında çalışan bir subayı nasıl tekfir edip onun gerçek durumunu anlayacaktı. Abdullah Azzam’ın kitapları ve daveti bana göre cihadın maslahatı adına tevhibi ertelemekten, örtmekten başka bir şey değildi. Pozitif ve iyimser olsa da aslında ümmetin gerçek durumunun bu olmadığına inanıyordum.

Ebu Musab’ın hitabı, konuşmaları, hoşuma giden bazı kelimeleri hitaplarında fazlaca kullanması beni etkiler, gururlandırır ve cihadın ancak böyle bir kafa yapısı ile “tevhibin hakim olmasına sebep olacak bir hareket” haline dönüştürülebileceğine inanırdım. Bu nedenle davetini, söylemlerini **Şeyh Abdullah Azzam’a** benzettiğim ve aynı eleştirileri yönelttiğim **Şeyh**

Usame'nin grubu ile olmak yerine Ebu Musab Zerkavi'nin grubu ile olmayı tercih etmiştim.

Buradan yine **İbn-i Şeyhe -Rahimehullah-** dönmek istiyorum. Takriben 2000'li yıllarda Şeyh Şam tarafına gelmişti. İlk Şam ziyaretimde onunla da orada görüştüm. Zaten kamplarında kaldığım için beni tanıyor ve benimle oldukça ilgileniyordu. Ne yaptığımı, ne düşündüğünü sordu bana. Ben ona düşüncelerimi şöyle anlattım:

“Şeyh biliyorsun eğitimden sonra Çeçenistan’a geçmek istiyordum. Ancak tanıştığım bazı kardeşler beni Kuzey Irak’taki kardeşlere ve kendi memleketimde de yani Türkiye’de de tevhid davetine teşvik ettiler. Ben İslami ilim tahsil etmiş birisi değilim ama bu davete bir başlangıç olarak seçtiğimiz bazı kitapları tercüme etmek istiyoruz inşaallah. Bu kitaplar **Ebu Muhammed el Makdisi, Ebu Katade el Filistini, Ebu Basir et Tartusi, Abdulkadir bin Abdulaziz** gibi kardeşlerin kitapları.”

Bunun üzerine şeyh -Rahimehullah- bana şunları nasihat etti:

“Sevgili kardeşim bir hareketin veya tek bir sözün bile yıllarca devam eden etkileri olabilir. Yani suya bir taş attığında suyun yüzeyinde oluşan halkalar gibi. Bir işe niyetlendiğinde sonucunu asla birkaç yıl olarak düşünme, bazen sonuçlar çok daha uzun sürede gelmeye başlar. Kısa sürede iyi olarak dönen sonuçlar aldatıcı olabilir ve uzun vade de nice sorunlara sebep olduğunu, istenmeyen şeylerin sebebinin sen olduğunu görebilirsin.

Her şeyden önce sen ilim talebesi bile değilsin, sebep sonuç ilişkisini yeterince hesap edebilecek bir hikmet ve tecrübeye de sahip değilsin, sen bu ümmetin kendisine emek verdiği bir delikanlısın. Verilen bu emek ile şimdilik yapabileceğin en iyi şey bu söylediğin işlere girmemen ve Çeçenistan’a gidip orada kardeşlerine destek olman, ailene ihtiyacın olduğunda gelip onları ziyaret etmen ve böylece dünyanı da, ahiretini de kendine zorlaştırmamandır. Ancak bu şekilde savaşı, cihadı, daveti, ümmetini ve hatta kendini daha iyi tanıyabilirsin. Acele etme. Allah olan

biten hiçbir şeyden gafil değildir.

Sizin memleketinizde Müslüman halkın ne durumda olduğu biliniyor. Ama onları bu halden çıkaracak olan bu saydığın kitaplar olmayacak. Halkın seviyesi çok düşük, cehalet çok yukarda, bu kitaplar çoğu ilim talebesinin bile anlamakta zorlandığı kitaplarken ve kısmen hatalı bir usluba sahipken bunları gençler arasında yayman uzun vadede beklediğin gibi tağutlardan beraatı değil, Müslümanların kendi kendilerinden beraatını getirecektir. Biz bunları yaşadık ve denedik. Sana ille de tercüme etmek istiyorsan **Şeyh Abdullah Azzam**’ın kitaplarını öneririm. Bugün ümmetimize karşı anlaşılır, basit -çünkü ümmetin seviyesi basit ve durum oldukça vahim-düşman ve dostu belli, hedefi belli, söylemleri belli, kapsayıcı ve bağışlayıcı bir davetten başkası fayda vermez. Bugün ortalık karışmış, tağutlar ümmetimizi parçalamış, onları cahil bırakmış ve ezmiş bir halde. Bize düşen onları sakındırırken kazanmak, korkuturken merhamet etmektir. Aksi halde tercümesini düşündüğün bu kitaplarla öyle cesur gençler ortaya çıkaracak ki zannettiğin gibi kılıçlarını tağutlara değil Müslüman halka uzatacaklar, gündemleri ümmeti bu hale getiren suçlular olmayacak maalesef birbirleri olacak. Bu nedenle sizi bundan sakındırırım. Tavsiyemi tutun inşaallah..”

Allah sana rahmet eylesin ey Şeyh. Amin.

Gel gör ki maalesef ben onun tavsiyesini tutmadım. Onun bu sözlerini **Ebu Abdurrahman ve Ebu Musab grubundan** bazı kardeşlerle paylaştım. Onların tavsiyesi ise tam tersiydi. Bu kitapların kesinlikle yayımlanması gerektiğini düşünüyorlardı. Biz de bunun üzerine bu kitapları teker teker tercüme edip bir sitede yayınladık. Sonra bu site aracılığı ile bize dönüşler olmaya başladı. Sonrasında ise maalesef demokrasinin kötülüğü üzerinde durulması gerekirken bu bataklığa düşmüş kendi halkımız üzerinde duran gençler türemeye başladı. Yayımlanan bu kitapları başucu kaynağı edindiler, sahiplendiler. Kitaplar artık bizden de çıkmıştı.

Kendi ismi ile yayımlayıp kendisini muasır alim ve davetçi konumuna koyanlar, yayımlanan bu kitaplardan birkaçını biraraya getirip sanki yeni bir kitap yazılmış gibi kendi ismi ile sunanlar çoğalıp gitti. Artık hedef

tahtasındaki suçlu demokrasi ve demokrasiyi icat edenler olmaktan çıktı. Bakış açısı daraldıkça daraldı. Dünyanın gidişatı ve bizim durumlarımız hikmetli şeyhlerden öğrenilmesi gerekirken gençlerin tüm mesailerini iman ve küfür konusu oldu.

Acemice, insafsızca, akılsızca, kibirli bir halde. Bu kitaplardan birkaçını okuyan gençler, nice selef alimlerinin bile içinden çıkamadığı koca koca meselelerde ahkam kesmeye başladı. Hatta iş öyle bir hale geldi ki bugüne kadar söylenmemiş olanları söyleme cesaretinde bulunanlar (zahiri islam alemlerini değiştirmek gibi), edep ve hayadan uzak bir şekilde hayatını ve her şeyini ümmeti adına feda eden insanları -ki bunların başında **Şeyh Usame ve şeyh Eymen** gelmektedir- ve ümmetin düşmanları ile mücadeleye adanmış insanları karalayanlar türedi. Olan biten oldukça şaşırtıcı ve tam da **İbn-i Şeyhin** anlattığı gibiydi. “böyle bir davet kontrolsüz olursa kesinlikle hikmeti kurutur, akılları donuklaştırır, kibrin önünü açar” demişti Şeyh. Subhanallah.. Karşımızdaki tablo tam da onun resmetmeye çalıştığı gibiydi...

Burada yeniden **Şeyh Ebu Musab Zerkavi** günlerine dönmek istiyorum. Şeyh ile ilk defa İran’da görüşmüştüm. Bana Irak’ta Amerikalıların büyük bir saldırısını beklediklerini ve ona hazırlık yaptıklarını söylemişti. Suriye’de de bu savaş için yapılması gereken bir hazırlık vardı. Ebetteki onun “akide ve menhec(!)” konusunda hassas olduğunu görüyor ve memnun oluyorduk, bu nedenle savaşa onun ile birlikte hazırlık yapmayı kabul ettim. Yani daha doğrusu onun askeri olmak benim için bir şeref idi. Elhamdulillah hala da öyle... Amacım bütün her şeyi silmek değil, bilakis **İbn-i Şeyhin** de dediği gibi nereden nereye gelindiğini, bir söz ve amelin etkisinin, uzantılarının neler olabileceğini kendi hayatımdan bu kabiliyetsiz dilimle izah edebilmek inşaallah.

Amerika bütün kibri ile Irak’a mart 2003’te girdi. Yukarıda da yazdığım gibi ilk bombalar Saddam’a değil, kuzey Irak’ta bir kaç köyü ellerinde tutan kardeşlerimizin üzerine düştü. Bir aydan daha az bir zaman içinde Saddam’ın bütün savunmaları düştü. Ülke Amerikalıların eline geçti. Kibirli Amerikalılar kendi aptal devlet başkanları ile savaşın zaferle

tamamlandığını ve sona erdiğini, görevin istenene ulaştığını söylediler. Tam da o sözleri ile gerçek savaş başladı. Amerikalılar kendilerini şiddetli bir savaşın içinde buldular. Gerçekten de Irak'taki mücahitler cesurca saldırıyor hiçbir fedakarlıktan kaçınmıyorlardı.

2004 te Ebu Musab'ın bizzat kendisinden bütün kardeşlere bir tebligat ulaştı. Bu tebligata göre Irak'taki bu grup **Şeyh Usame**'ye beyat edecek ve el Kaide'ye katılacaktı. Aslında **Ebu Musab**'ın temel nitelikteki kardeşlerinin sayısı yaklaşık 20 civarındaydı. **Ebu Musab** Ürdün'de 1995'e kadar hapis yatmış daha sonra Rabbi onu kurtarınca 1996 yıllarında Afganistan'a gelmiş ve orada 20 kardeşi ile birlikte bir kamp kurmuş, Şam bölgesinde cihadı hedeflemişlerdi. Ancak **Şeyh Usame** bu stratejiyi gerçekçi bulmamış ayrıca bazı konulardaki uslubu nedeni ile **Şeyh Zerkavi** ile direk bir ilişki içine girmemişti. **Şeyh Zerkavi** de zaten **Şeyh Usame**'nin grubunun "akide ve menhec(!)" konularındaki bazı duruşlarına şüphe ile bakıyor, özellikle ehli kitap olarak gördüğü haçlılarla cihadı, mürtetlerle cihattan daha öncelikli tutmasına muhalif duruyordu. Bu nedenle aralarında ortak bir çalışma yoktu.

Bu durumu bildiğimiz için 2004'de gelen bu tebligat özellikle grubun eski üyeleri tarafından önce şaşkınlıkla sonra da tedirginlikle karşılandı. Biz **Şeyh Ebu Musab**'a dün kendileri ile yukarda saydığımız sebeplerden dolayı ortak çalışmadığımıza rağmen bu yapıya bugün neden beyat ettiğimizi sorduk. **Şeyh Ebu Musab'ın cevabi aslında o gün tam da anlayamadığım ama bugün daha iyi anladığım bir cevaptı, dedi ki:**

"Kardeşim, biz gerek savaş ile ilgili gerekse akide ve menhecten gördüğümüz bazı konularla ilgili **Şeyh Usame**'ye muhalifken aslında pratikte herhangi bir savaşın içinde değildik.. Söylediklerimizin ne olduğunu, savaşın ne olduğunu, halkın ne olduğunu, Amerika'nın ne olduğunu, Rafızilerin ne olduğunu, mürtetlerin ne olduğunu yeterince ve pratik olarak kavramış da değildik. Ben itiraf ediyorum ki bizim sözlerimiz ve muhalefetimiz sadece okuduklarımıza dayanıyordu. Ama bugün pratik olarak Irak sahasında yaklaşık 2 yıldır Amerikalılarla, Rafızilerle ve mürtet olarak gördüğümüz bir kesimle savaşıyoruz. Hepsinin savaşta etkisini, rolünü görüyoruz. Halkın durumunu, konumunu, önemini görüyoruz. Allah **Şeyh Usame**'yi korusun

onun haklılığına şahid oluyoruz. Ben ona beyat ile mutmainim, mutmain olan bu yola devam ederim aksi halde ben bu görüşümde çelişki de değilim. Ömrüm olursa saflarımızdaki tüm kardeşlerimi tek tek bunları anlatıp izah ederim inşaallah..”

Maalesef **Şeyh Zerkavi**’nin ömrü tüm kardeşleri ile oturmaya, onlara bu tecrübelerini anlatmaya ve onları da değiştirmeye yetmedi...! Bugün onların ismini ve o mübarek cihat günlerini sahiplenene taifenin maalesef **Irak ve Şam**’da başlayıp dünyanın birçok yerinde işi ne kadar vahim bir hale getirdiğini ibretle seyrediyoruz..

Teori ile pratik birbirinden farklı şeyler. Ama her zaman pratik insanın bazı şeyleri anlaması için yeterli olmuyor. Nitekim bazı kişiler nasihatten anlıyor, bazıları başını duvara vurduktan sonra ya da bazı düşüncelerini bizzat denedikten sonra anlıyor, maalesef bazıları ise ne nasihatten anlıyor nede tecrübeden. Onlar burunlarının gösterdiği kadar yollarından hiç şaşmadan duvara da toslasalar, binlerce tecrübe de yaşasalar dönmüyorlar.. İnna lillah ve inna ileyhi raci’un..

Şeyh Ebu Musab, Şeyh Usame’ye biat konusunu ciddileştirdi ve onlarla irtibata geçti. İşte o süreç benim için yeni bir dersi anlama fırsatıydı. **Şeyh Ebu Musab, el Kaide**’ye biat konusunu açınca **el Kaide cemaatinden ve bizzat Şeyh Usame**’den gelen cevap şu idi:

“Sevgili kardeşimiz ve şeyhimiz, Iraklı mücahitlerin emiri olan değerli dostumuz.. Biat talebiniz bize ulaştı. Sizin de daha iyi bildiğiniz gibi bizler sadece bir cihat cemaatiyiz ve bize yapılacak biat emirul-muminine yapılan biat gibi değildir. Bize yapılacak biatten maksat Allah’ın şeraitini hakim kılma uğruna verilen cihatta birbirimizi işitip dinlemek üzeredir. Ancak sizin de bildiğiniz gibi el Kaide cemaatinin bazı prensipleri ve bir bakış açısı vardır. Önemli olan bu prensip ve bakış açısının anlaşılmasıdır. Bu prensip ve bakış açısının anlaşılmasız yapılacak salt bir biat her iki taraf içinde kısır bir fayda ile kalır. Bizi istenen hedefe götürmeyebilir. Biz bu prensip ve bakış açısı konusunda sizinle bir dönem müzakerelerde bulunmak istiyoruz inşaallah..”

Bu gelen cevap ile müzakere süreci başladı.. El Kaide'nin en temel prensipleri şunlardı:

"Son 200 yıldır yaşanan kargaşa ve bulanıklık nedeni ile bugün ümmetin içinde birçok kavram, manasını yitirmiş ve halkımız cahil kalmıştır. Böyle bir dönemde yerel tagut ve mürtet hükümetleri hedef almak gücü bölüştürmek olacaktır. Böyle bir hedefi halk anlamayacak, kendi evlatlarını da hedef aldığımızı -ki nispeten öyle de olacak- zannedip tağutların propagandaları nedeni ile de bize destek olmayacaklardır. Böyle bir savaş şer'an caiz de olsa askeri ve siyasi açıdan doğru değildir. Zamanı da değildir.

Ayrıca böyle bir savaşı ertelemekteki tek sebep de bu değildir. Sonuç olarak bizler tüm ümmetimiz tarafından anlaşılması rahat bir hedef etrafında toplanılmasını öneriyoruz. Bu ise Siyonist İsrail ve küfrün başı olan Amerika'dır. Bu ikisi İslam ümmetinin başına gelenlerden birinci derecede sorumludur. İslam devleti önündeki en büyük engeldir. Bizim ümmetimize ve tüm insanlığa karşı büyük suçlar işlemişlerdir.

Özellikle Amerika zayıflatılmadan tek başına yerel hükûmetlerle uğraşmak hedefe ulaşmamızı sağlamayacaktır. Bunun örnekleri vardır.

Velev ki birçok konuda hatalı ve günahkâr bile olsalar su an ümmetimizin evlatlarından oluşan kurumlar, sadece savunma haricinde bizim bizzat hedeflerimiz olmamalıdır. Çünkü ümmetimiz bu durumu ayırt edememektedir.

Velev ki Siyonist ve haçlılara yönelik bile olsa hiçbir eyleme ümmetin tek bir ferdine bile zarar verecek şekilde saldırılmamalıdır.

Özellikle Müslümanların yaşadığı beldelerde, Müslümanlara zarar verecek operasyonlardan uzak durulmalıdır. Müslümanların malı ve canına dikkat edilmelidir..

Bize karşı açık bir saldırı ve şu an öncelikli hedefimiz olan Amerika'ya açık bir destek vermedikleri sürece şer'an kendilerine saldırılması caiz olsa bile diğer grup, devlet ve hedeflere saldırılmamalıdır. Rafıziler için de durum bundan ibarettir. Ancak şunu da bilmekteyiz ki Amerika Irak'ta Rafızileri kullanarak sizi bastırmak istemektedir. Rafızilerde bunun farkında olmalarına rağmen çıkarları nedeni ile bunu kabul etmektedir. Yine de asıl hedefin Amerikalılar olduğu asla unutmamalı ve buna muvafık tavırda olunmalıdır..”

Bu ve buna benzer konular müzakereler esnasında konuşuldu. Ama şunu anladım ki aslında bu bakış açısı sadece maddeler halinde sıralanmak ile “kabul ettim” demekle anlaşılabilir şeyler değilmiş. Daha geniş bir ufuk, basiret ve kavrayış gerektirmektedir. Bunun için de bu prensipleri kavramış bir kardeşin Irak'a gelmesi ve özellikle idaredaki emirlerle yaşaması, hayatın ve savaşın her anında onlara bu prensipleri sindirebilecekleri şekilde kavratması gerekiyordu. Aksi halde bu biat belki de sadece **Ebu Musab Zerkavi**'nin gerçek değerinde kavradığı ama grubun diğerlerinin yeterince kavrayamadığı bir siyasi slogandan öteye geçemeyecekti. (Çünkü hedefine ulaşmadan şehit edilecekti.)

Bu nedenle **el Kaide Irak'a Şeyh Abdülhadi**'yi -rabbim esaretini çözsün-göndermek istedi. Çünkü **Şeyh Abdulhadi** o dönem cemaatin 3. numarası olarak görülüyordu. Aslında bugün Irak nedeni ile yani Iraklı mücahitlerin biatini kabul etmekle el Kaide'yi eleştiren kardeşlerin kaçırdıkları çok şey olduğunu söylemek isterim. El Kaide sadece bu biati kabul etmekle kalmadı. Kendi idaresinden en yetkili ve etkili kişiyi aslında Irak'a gönderdi. Bu meseleyle bu kadar önem verdi. Ama maalesef **Şeyh Abdülhadi o dönem Türkiye de yakalanıp CIA'ye teslim edildi. Şeyh Abdülhadi** Irak'a ulaşamayınca, **Şeyh Abdülhadi** ile hedeflenen eğitim, öğretim ve terbiye işi genellikle mektuplarla yapılmaya çalışıldı. Ama maalesef bu yeterli olmadı.

Çünkü bu mektupların birinci derecede muhatabı olan **Şeyh Ebu Musab** bu mektupları idaresindeki birçok kardeşe kavratmadan hatta anlatmadan Amerikalılar tarafından (inşAllah) şehit edilmişti.. **Şeyh EbuMusab**'ın şehit edilmesi ile bu uzaktan terbiye süreci de baltalanmış oldu.

Şu an çok daha belirgin olsa da o dönem Amerikan istihbaratının ümitlendiği bazı hususlar var idi, şöyle ki:

“Iraklı mücahitler savaşta sert olmalarına rağmen biraz da savaşın şiddeti nedeni ile savaşı, gittikleri yönü, halkla ilişkileri, düşman tanımı ve seviyelendirmesini yapamıyorlar, büyük bir sel gibi önlerine gelen tüm engeli ateşle yıkmayı hedefliyorlardı. Irak içindeki bazı halk hareketi niteliğindeki yerel gruplarla ilişkileri zayıftı ve hatta bu tür hareketlerle ilişkileri bozuktu.”

Aslında **Afgan-Rus savaşında**, Afganlı komutanların mesela **Şah Mesut**’un durumu mücahitlere çok da kapalı değildi ve bazı sorunları biliniyordu ama bu sorunlara rağmen **Şeyh Abdullah Azzam** en azından cihat süresince onları İslami söylemlerde ve hatta hedefte tutmaya çalıştı. Şehadetine kadar da bunu başardı..

Bu kimi kardeşler için boş bir çaba gibi nitelendirilse de aslında zamanımızı iyi analiz edebilirsek olması gereken kapsayıcı bir çabadır. Çoğu cephemizde olması gereken çaba da budur. Çünkü Amerikalılara yada başka ittifak edilmiş düşmana karşı savaşan çoğu halk hareketi tipi gruplar elbette bünyelerinde birçok hatayı barındırırlar. Ama bu hatalarını sabır ve hikmetle onarmak için uğraşabiliriz ya da onları tamamen dışlayabiliriz. Eğer biz onları dışlarsak onları kazanmak için iştahla bekleyen şeytanlar çoktur.

Irak’ta Amerika, kardeşlerin yapısındaki bazı sertlikleri anlayınca ve özellikle de **Felluce de Ebu Musab** döneminden sonra ilan edilen devlet konusunda halkın tutumunu ve halkın bu tutumu karşısında mücahitlerin bazı hatalarını farkedince, mücahitleri bugünkü tabirle marjinalleştirmek yani kendi hallerinde ve çevrelerinden kopuk bir grup haline dönüştürmek istedi. Nitekim kardeşlerimizin belli bir ilmi, mesleki seviyeleri olmayınca ve geneli dünyayı üç talakla boşamış taze gençler olunca, her türlü konuda (hayat, yaşam, fıkıh, örf ve adetler) nasıl bir tutum alınacağı kestirilemedi ve marjinalleşildi.

Halktan kendilerine benzeme beklentileri doğdu. Ama halk bunu yapamaz. Yapamadığı için de sorunlar başladı. Elbette sadece kardeşlerimizi suçlamıyoruz. Çünkü gerçekten İslama ve kardeşlerimize karşı suç işleyen çetelerde vardı. Ama bu çeteler uğruna bütün bir halk feda edildi. Bütün bir halka cephe alındı.

Ebu Musab döneminde bir devlet ilanı hedefi vardı elbette, çünkü böyle bir hedef zaten her mücahit grubun hedefidir. Ama **Ebu Musab** döneminde devlet ilanı yapılmadı, büyük bir şura oluşturuldu. Bu şurada tüm mücahit gruplardan temsilciler ve aşiretlerden temsilciler vardı. Toplantılarda her türlü mesele bu şurada tartışılır, grupların görüşleri alınır ve ortak bir sonuca varılmaya çalışılırdı. Bunu da tavsiye eden aslında **el Kaide** olmuştu. Çünkü **el Kaide** devlet ilanının şu anki şartlarda fayda değil zarara sebep olacağına inanıyordu.

Ama **Ebu Musab**'ın vurulması ile Rabbim şahadetini kabul eylesin- bu şura hem de **el Kaide**'ye sorulmadan devlete dönüştürüldü. Iraklı kardeşlerin devlet ilanı konusundaki düşünceleri şu idi:

“biz bir yerde gücü elde etmişsek ve orada Allah’ın indirdiklerini uygulamıyor, Allah’ın şeriatı ile hükmetmiyorsak bu büyük bir günahtır. Hatta yeri gelir küfre bile sebep olabilir. Allah’ın indirdikleri ile hükmetme konusunda her fırsat mutlaka değerlendirilmelidir ve bu konuda kimsenin kimseden izin almasına da gerek yoktur. Allah’ın hükümlerini uygulama konusunda tek araç ise devlettir. Allah’ın hükümlerini uyguluyorsak devlet de olmuşuz demektir, ilanda sakınca değil ancak fayda vardır..”

Ancak **el Kaide** bu konuda şöyle düşünüyordu: **“Allah’ın indirdikleri ile hükmetmek devlete bağlı değildir. Devlet olmadan da halk arasında İslami mahkemeler kurulup, İslami hükümler verilebilir. Devlet sadece Allah’ın şeriatı ile hükmetmek demek değildir. Devlet halk ve idarecilerden oluşan, halkın haklarının korunduğu, halkın eğitildiği, her türlü sorunları ile imkan nispetinde ilgilenildiği bir kurumdur aynı zamanda. Şu an bizlerin böyle bir kurumu etkin bir şekilde yönetebilecek kapasitesi bulunmamaktadır. Ayrıca bunun için şartlar da özellikle Irak’ta kesinlikle müsait değildir.**

Irak'ta irşat, cihat devam etmeli, İslami mahkemeler olsa bile halk bu mahkemelerde işlerini çözmeye teşvik edilmeli, ama gerçek manada güç kazanılınca ve düşman defedilinceye kadar halkla çatışmayı önlemek için baskı ve zorunluluk konusunda esnek olunmalıdır.”

Elbette özellikle çoğu yeni mücahit kardeşlerimiz böyle bir söze şiddetle karşı çıktılar ve hala da karşı çıkmaktadırlar. Bu kardeşlerimiz meseleye bakmaları gereken yerden bakmamaktadırlar. Sadece kendi kendilerini muhasara altında tuttukları şer'i bir bakış açısı ile meseleye yaklaşmakta ve “yani halk, biz şeriatı istemiyoruz dese onları buna zorlamayacak mıyız?” demektedirler. Hâlbuki mesele kesinlikle bu değildir.

Ebu Musab'ın Afganistan daki “akide ve menhec” duyarlılığı ile başlayan Irak süreci ve cihadı, 2004'de **Şeyh Usame**'ye biat ile **el Kaide** ve daha da geriye gidecek olursak **Şeyh Abdullah Azzam**'ın kapsayıcı çizgisine kayma meyli göstermiş olsa da maalesef **Şeyh Ebu Musab**'ın vurulması ile bu meyil de vurulmuş ve grup yeniden el Kaide ile tüm irtibatlarını zayıflatıp kendi çizgisine dönmüştür. İrtibatın zayıflamasındaki ana sebep de maalesef devlet ilanı olmuştur.

Çünkü kardeşlerimizin düşüncesi şu idi ve hala da öyle:

“El Kaide bir cihat cemaati, yani bir cemaat.. Devlet ise cemaat üstü bir yapıdır.. Emirul-muminin, bir cemaat emiri ile istişare etse de onun bir askeri değildir..”

El Kaide'nin Irakt'a devlet ilanı konusunda en büyük endişesi şu oldu:

“Hakikatte devlet olunmadığı halde, şartlar oluşmadığı halde, devlet gibi davranmak, ancak bir devlet olduğunda uygulanabilecek birçok hükmün maalesef devlet oldum zannı ile halk üzerinde icra olunmasına sebep olunacak ve bu da birçok sorunlara sebep olabilecekti. Mesela bu devlete biat etmeyen en azından “asi” olarak görülecek ve asilerle, onlar tekfir

edilmese bile kâfirlerle savaşıldığı gibi savaşılabilecekti.”

Maalesef Iraklı kardeşler aslında devlet olmakla halka daha da yakın olacaklarını varsaysalar da özellikle grubun içindeki yeni kardeşler bu devletin (!) mutaassıbı oldular. Bu devlete karşı bir söz söylemeyi islam şeriatına söz söylemek olarak gördüler. Hal böyle olunca her geçen gün bu devlete katılmayanlara karşı sertlik arttı. Bu sertliği, aslında gerçekten İslam şeriatını istemeyen bazı grupların saldırıları da maalesef daha da artırdı ve o küçük grupların saldırıları bütün bir halka kısa zamanda mal edildi. Bir süre sonra sokak ortasında yüzleri maskeli kişiler -kardeşler- bazı infazlara başladı. Hem de mahkeme olmadan. Hem de aşiret bölgesinde, bir aşiretin ferdini öldürerek. Aşiret kavramını tam olarak bilmeyen bir kardeş belki bunu hafif görebilir ama bu kavramın ne demek olduğu anlaşılırsa bu hatanın boyutu da anlaşılmış olur inşallah.

Kimi zaman haklı, kimi zaman haksız bu tür hatalar işlendikçe maalesef **Felluce** kısa zamanda mücahitler için bir drama dönüştü. Unutulmayacak ve belki de affedilmeyecek saldırılara ve bazen de ihanetlere maruz kaldı kardeşler. Yani aslında kardeşlerimizin “sahveler” konusunda yaptığı suçlama ve anlattıkları çoğu ibretlik olan bu olaylar doğru olmakla birlikte maalesef bu “sahveleri” ortaya çıkaran sebeplerin de cesurca ve açık yüreklilikle özeleştiri şeklinde analiz edilmesi gerekir.

Mutlaka hainler olmuştur ve olacaktır. Mutlaka islam şeriatının düşmanları, dininden irtidat edenler olmuştur ve olacaktır. Ama Irak'ta olan biten her şeyi ve bütün suçu bunlarla izah edip özeleştiri yapmamak maalesef bu hataların tekrarına sebep olacaktır ki bugün maalesef Suriyede IŞİD olayı, Irak'ta yaşananların tekrarı ve aynı hataların daha vahim bir halde yeniden işlenmesidir. Amacımız insanlarımızı kaybetmek değil kazanmak olmalıdır. Ama biz hem Irak'ta, hem Suriye'de, hem Veziristan'da ve hem de Müslümanların yaşadığı birçok yerde aslına bize meyleden ama tercihini kesin bir şekilde yapamayan -korkusundan, endişelerinden, kavrayamamasından ya da buna benzer başka sebeplerden dolayı- halkımızı şuna zorluyoruz: “Ya bizdensiniz ya da onlardan.” Halbuki eğer biz, bize meyleden birinin, gücü üzerinde bir tercihe zorlandığında bizi

değil başkasını tercih edeceğini biliyor ya da zannı galiple tahmin ediyorsak o kişiyi böyle bir tercihe zorlamak yerine bize olan yakınlığını ya da meylini artırmak için uğraşmamız gerekmez miydi?!

Zihinlerimizi biraz dinlendirmek için Suriye'deki olayların başlamasından birkaç yıl önce Rabbimin nasip eylediği Veziristan günlerimden biraz bahsetmek istiyorum inshaallah. Çünkü son 15 yılımın benim için en değerlisi, en verimli Veziristan günleriydi elhamdulillah..

Veziristan küçük, basit, ilkel görünen ama bir o kadar da büyük, çağdaş ve kesinlikle gelişmiş bir yer. İnsanlar basit görünür ama içlerinden bazıları ile oturup sohbet ettiğinde her şeyin farkında olduklarını anlarsın. Havada yağmurlu günler dışında hiç eksik olmayan ve sesi duyulan Amerikan casus uçakları. İrili ufaklı muhacir gruplar. Bu küçük ve yeni gruplarla oturduğumda ensardan memnun olanı genelde az olur. Genelde çoğu küçük grubun dünyası dar. Ensar ile oldukça fazla sorunları var.

Peştuların çok hassas oldukları bazı örfleri var. Örneğin erkeğin başı açık halde yani başında takke olmadan insanların önüne çıkması, o insanlar için bir saygısızlıktır. Yine erkeğin sokakta hanımı ile el ele tutuşması ya da yanyana yürümesi ayıptır. Peştuların çoğu kendilerine özgü bir tütünü ağızlarına koyup, ağızlarında şeker gibi emerler. Bizim maraş otu gibi.. Çoğunun namazı hızlıdır. Ve maalesef çoğu casus uçak saldırısı, yerdeki bir casusun yönlendirmesi ile olmaktadır ki bu durum muhacirler ile ensarı karşı karşıya getiren en hassas konudur.

Veziristan'a ilk gittiğim günlerde elhamdulillah irili ufaklı çoğu grupta oturma fırsatım oldu. Özellikle Azeriler ve Türklerin birkaç grubu ensara oldukça aşağılayıcı bir bakış açısına sahipti. Onlarla oturduğumda bu halkın aslında muhaciri para olarak gördüğü, kesinlikle İslami bir bakış açılarının olmadığını anlatırlar hatta bazıları onların kestiğini yemez ve arkalarında namaz bile kılmazdı. Ama **el Kaide** gibi akli başında yapılara gittiğimde onların ensarla kurdukları ilişkiye hayran oluyordum. Onlarla oturuyorlar, onların örf ve adetlerine kesinlikle dikkat ediyorlar, fıkhi bir konuda onların mollalarına cevap ve söz hakkı veriyorlar, herhangi bir yargılamada onların

aşiret liderlerini, Mevlevilerini, ilim talebelerini bu mahkemeye çağırıp kararda onlara söz hakkı veriyorlardı. Yerel dili öğrenmişler ve halkla bu yerel dilde konuşuyorlar, hediyeler veriyorlardı.

Bir defasında **Şeyh Atiyyetullah -Rahimehullah-** ile bir kardeş sohbet ediyordu. **Sohbet şöyle idi:**

Kardeş: Şeyh falanca kardeşin vurulmasına, arabasına yoldan aldığı bir kişi sebep olmuş. Bu kişi kardeşin arabasına bir işaretleyici cihaz bırakmış, bu cihaz ve adam bulundu, adam durumu itiraf etti. Biz de yolda bu şekilde arabaya binmek isteyen halktan birçok kişi ile karşılaşyoruz. Önlem olarak halkı artık arabalarımıza almasak olur mu?

Şeyh Atiyyetullah -Rahimehullah-: Kardeşim, koruma ihtimalimiz olan birkaç can uğruna koca bir halkı kaybedemeyiz. Halk özellikle muhacirlerin kendilerini arabalarına almadığını öğrenirse kendi aralarında bunu konuşur ve bu onlarla bizi ayırır Allah korusun. Halkı arabalarımıza almaya devam edeceğiz inşaallah..

Bu riske giren ve bu sözleri söyleyen **Şeyh Atiyyetullah -Rahimehullah-** idi. Ama bizim küçük gruplardaki kardeşlerimize baktığımızda bırakın arabaya ensardan birini almayı çoğu zaman arabayı hızlı ve şımarıkça kullandıkları için halktan kaç kişiyi yağmurda ıslattıklarını, toz duman içinde bıraktıklarını ve maalesef bazen de vurup hiç durmadan kaçıp gittiklerini gördüm. Çünkü onlar için asıl önemli olan “cihatlarıydı (!)”. Korumaları gereken koca bir ümmet ve halk değil birkaç emir yada mücahit vardı.

Bazı kardeşler Peştuların örflerine saygı göstermezlerdi ve bu Peştularla aralarında soruna sebep olurdu. “Kardeş neden örflerine saygı göstermiyorsun” diye sorduğunda ise “bizim için söz Allah ve resulündedir.. Allah ve resulünün haram dediği haram helal dediği helaldir.. Erkeğin başının açık olması şeriatte helal ise peştun bunu haram yaptı diye kapatmak mı zorundayız.”

İşte buna benzer nice ibretlik olaylar. Bu tür kardeşler maalesef kendilerinin “hak” konusunda tavizsiz, sınıksız sarılmış, “hak” konusunda hiçbir

kınayıcının kınamasından korkmayan kişiler olduklarını düşünmekte ve buna inanmaktadırlar. Bu ölçülerde olmayan kardeşlerini ve özellikle de halkı yani kendi ümmetlerini kolaylıkla kendilerinden yalıtıp onları küçümserler.

Maalesef veziristanda bu küçük muhacir gruplardan etkilenen bazı yerel gruplar, Pakistan devleti ile aralarındaki savaşta çaresizliğinden veya ne olup bittiğini anlayamadığından arada kalan nice aşiretlere karşı oldukça sert oldular ve bu aşiretlerin liderlerine karşı suikast amaçlı saldırıda bulundular ve bu tür saldırılardan bazıları maalesef cuma namazında mescidde halkın içinde yapıldı.

El Kaide cemaatinin şer'i kanadı bu tür saldırıları yapan gruplara karşı sert açıklamalarda bulununca ve bu yaptıklarının şer'an da caiz olmadığını söyleyince bu tür gruplar **el Kaide cemaatini** Pakistan ile savaşta gevşek olmakla suçladı. Halbuki konu Pakistan ordusu ile savaş değil, mescitlerde ve cuma namazlarında patlatılan bombalardı.. Ama maalesef bu tür bir bakış açısına sahip kardeşler kendilerine yapılan nasihatleri daima kendilerine özgü bir bakış açıları ile anlamaktalar.

Onlara “şu an devlet ilanı için acele etmeyin” dendiğinde bunu “şu an Allah'ın şeriatı ile hükmetmekte acele etmeyin” olarak anlamaktalar ve güya kendilerince Allah'tan korkarak “estağfirullah, Allah bize kendi hükümleri ile hükmetmemizi emrederken bu adam bize bunu ertelememizi emrediyor. Bir tarafta Allah'ın hükmü, diğer tarafta bu adamın hükmü. Elbetteki biz Allah'ın hükmünü alacağız” diyorlar. Yanındaki akılları ve tecrübeleri az gençlerde emirlerindeki güya bu hassasiyeti görünce sevinip maalesef hatalarının daha da mutaassıbı oluyorlar.

Ebu'l-leys rahimehullah'in emek emek işlediği nice ensar tarlalarının bu tür akılsız kardeşler tarafından nasıl da yakıldığını, tarumar edildiğini gördüm. Bir zamanlar muhacirler Veziristan'a gelmiş, halk tarafından tek odalı evlerde, fakir oldukları halde cömertçe karşılanmışken ve neredeyse her evden bu casus uçaklara birkaç şehid verilmişken bugün maalesef ensar özellikle Azeri ve Türklerden yorulmuş ve hatta bazı bölgelerde soğumuş bir

haldedir. Amacım kimseye haksızlık yapmak değil. Ensar tamamen hatasız da demiyorum ama şu bir gerçek ki kardeşler bugün ümmetimiz 200 yıldır başsız, hatta daha da kötüsü tağutlar tarafından nice günahlara ve kötülüklere sürüklenmiş bir halde. Evet, ümmetimizin suçu var ama bununla mücadele sizce onlar daha bizim ne dediğimizi bile anlamıyorken onlara düşmanlıkta ileriye gitmek ve onları “sahveler” olarak görüp Allah korusun bize saldırmaları için işlenebilecek her türlü taciz ve hatayı yapmak mıdır?

Bugün hem IŞİD tarafında ve hem de karşı tarafta olan kardeşlerin meseleleri dar ve basit tanımlardan çıkarmaları gerekir. IŞİD tarafındaki kardeşler, karşı tarafı casus hatta sahve ve mürtetler olarak suçlamakta, kendilerinin hayal ettiği bazı suçlamalar ile (bu grupların islam şeriatını istemedikleri ve bu şeriatın hakim olmasını önlemek için birçok istihbarat ile beraber çalıştıkları töhmeti) maalesef genel bir şekilde hem halkı hem de Cebhetu’n-Nusra dahil tüm kardeşlerine silah doğrultmuş, hatta onları hain ve çoğu zaman mürtetler olarak görmüştür. Bahaneleri ise gayet kolay: onlar casuslar. Onlar islam şeriatına düşmanlar.

Hayır kardeş onların çoğu İslam şeriatına değil, senin aşırılığına düşman, bunu istemiyor. Onlar zaten İslam şeriatı uğruna çıkmış ama senin bağnazlığın, basiretsizliğin, hikmetsizliğin nedeni ile İslam şeriatını istemekle birlikte seni istemiyor. Çünkü her şeyden önce sen onları birçok defa taciz ettin. Söz verdin sözünde durmadın. Hak, hukuk gözetmedin. Onları kendi halkın, kardeşlerin olarak görmedin. Onların malı ve canını kendinde bir emanet olarak görmedin. Hatta Cebhetu’n-Nusradaki kardeşlerini bile dışlayıp, süreci çok kötü yönettin ve kendi grubundan başka bütün herkesin amelini batıl gördün. Senden sorulduğunda ise şu savunmanın arkasına gizlendin: “İslam devleti diyoruz, onlar ise İslam devletine karşı çıkıyor.”

Ama Allah biliyor ki kardeş onlar ne İslam’a ne de İslam şeriatına değil senin bağnazlığına ve senin basiretsizliğine ve maalesef senin adaletsizliğine ve yer yer senin zulmüne karşı çıkıyor. Senin bugün Şam

diyarında sergilediğin tavır İslam tarihinde haricilerin, İslam ümmetine sergilediği tavırdan başkası değildir. Kendine dönüp bakmayacak mısın? Maalesef her geçen gün sen kendinle ilgili ümitleri kırıyorsun.. Yıllar sonra elde edilen ve İslam ümmetimizle tüm engellemelere rağmen buluşabileceğimiz ve kendimizi anlatabileceğimiz bir meşru zemin elde etmişken eğer bugün Amerika ve zümelası, Suriye cephesindeki mücahidlerden biri aleyhine aleni bir ittifak oluşturabiliyorsa ve İslam ümmeti bu olan biteni anlamakta zorlanıyorsa, kimin hak kimin batıl tarafı olduğunu kavrayamıyorsa, Amerika'nın neler peşinde olduğunu anlayamıyorsa, hesaplarımızın ve yaptıklarımızın bizi nasılda hatalara, hatalı hesaplara ve ümmetimizden uzaklaşmaya götürdüğünü anlamamız gerekmez mi?

IŞİD'a karşı savaşıyan gruplara gelince. Maalesef savunma haklarını suçlamamakla birlikte meseleye onların da dar baktıklarını zaman zaman görüyoruz. IŞİD onları casuslukla suçluyor ve bu şekilde işini kolaylaştırıyor. Ama karşı taraf da IŞİD'i İran ve Esed casusu olmakla suçluyor ve işlerini kolaylaştırıyor..

İşte bu süreç aslında Amerika'yı ve tüm dünya kafirlerini sevindiren bir süreç olmuştur. Amerika'yı, bizimle savaşta en çok ümitlendiren şey casus uçaklardı. Ama şimdi mücahitler arasında böyle bir kırılma onları çok daha fazla sevindirmiş ve ümitlendirmiştir..

Onların temennisi şudur:

-Keşke tüm mücahitler IŞİD'a dönüşse..

-Keşke tüm mücahitler halka ve kendi kardeşlerine karşı IŞİD gibi olsa..

Eğer IŞİD olursak ve IŞİD gibi bir zihne sahip olursak ben eminim ki İslam devleti asla nasip olmayacak.. Ümmete merhamet etmeye Allah da merhamet etmeyecek. Allah böyle bir grubu mutlaka mahcup edecek ama onların bu mahcubiyeti maalesef nice zayıfların ağır imtihanı olacak.

Maalesef şu an için öyle görünüyor ki bu taifeyi ne salih nasihatçiler, ne faydalı nasihatler ne de düşmanın katliamları -Kobanide bu grubun kaybı

3000'den fazladır maalesef- durduramayacak. Ama bu grup, kendilerine benzeyenlerin akıbeti gibi kendi kendisini durdurup yok edecek ve kendi kendisini batırırken ümmetin de nice emek, evlat, mal ve ümitlerini batıracak. inna lillahi ve inna ileyhi raciun... Allah korusun.

Allahu teala bundan Şam'daki aziz cihadımızı korusun. Kardeşlerimize akıl, fikir, basiret, hikmet ve tövbe fırsatı versin. Akide adına akideyi yok ettiklerinin farkında değiller. İslam devleti adına, İslam devletini yok ettiklerinin farkında değiller. Hilafet adına, hilafeti yok ettiklerinin ve yıllar sonra elimize geçen en ciddi fırsatı ucuzca harcadığımızın farkında değiller. Cihat adına cihadın belini nasıl da kırdıklarının farkında değiller. inna lillahi ve inna ileyhi raci'un..

Bir diğer önemli konu ise, Şam'daki mübarek cihadımız devam etmektedir. Esed ve yarenleri olan köpekler islam ve müslümanlara karşı hala orada durmaktadır. Bu fitneye, oradaki bu mübarek cihadımızı asla feda etmemeli, Şam'dan soğumamalı, elden gelen tüm destek asla gevşemeden devam ettirilmelidir inşallah..

Allah'ım Şam'ımızı ve oradaki ümmetimizi, mücahitlerimizi, ensar ve muhacirimizi, cihadımızı bu yakıcı ve yıkıcı fitneden kurtar. Amin.

Risalemizi burada sonlandırırken okuyucu tüm kardeşlerimden ricam şudur: Her türlü hatadan sorumlu olan bu satırları yazandır, mazur görülmesini, dua ve nasihat ile kardeşinizin eksikliğinin giderilmesi için sebep olmanızı talep ederim. Tüm kardeşlerimden dünya hayatımın şehadetle sona ermesi için dua etmelerini rica ederim.

Davamızın sonu; Alemlerin rabbi olan Allah'a hamd olsun, salat ve selam onun Resulüne olsun.

Kasım 2014.

Abdullah el Muhaciri (Kuteybe Türki) /Ümmet-i İslam